

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ladislava Vaško a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **B. P.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený Českomoravskou konfederací odborových svazů,
sídlem Politických vězňů 1419/11, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Policejní prezident**,
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2022, č. j. PPR-7560-6/ČJ-2022-990131,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. V řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 11. 2022, č. j. 141 Ad 2/2022-37, žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného policejního prezidenta ze dne 12. 4. 2022, č. j. PPR-7560-6/ČJ-2022-990131, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „ředitel krajského ředitelství“) ze dne 11. 1. 2022, č. LT-274/2022, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o navýšení základního tarifu o 10 % z důvodu směnnosti za období od března do května 2020 a od září 2020 do dubna 2021 podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť bylo shledáno, že výkon služby nebyl konán ve směnném, případně nepřetržitém režimu výkonu služby. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce popsal, že v červnu 2021 podal řediteli krajského ředitelství žádost o doplacení dluhu na služebním příjmu, kterou odůvodnil tím, že v březnu až květnu 2020 a v září 2020 až dubnu 2021 (první a druhá vlna pandemie koronaviru) mu byl změněn režim služby. Ze standardního rozvržení služby rozvrhované na ranní směny od pondělí do pátku došlo k rozvržení služby obden včetně víkendů na dvanáctihodinové služby převážně od 7 do 19 hodin, některé směny též od 19 hodin do 7 hodin. Obvodní oddělení totiž bylo rozděleno na skupiny A a B tak, aby se tyto skupiny nepotkávaly a nemohlo dojít k přenosu nákazy. Žalobce po uvedené dobu vykonával službu zejména jako pomocník dozorců služby základního útvaru, někdy též jako velitel hlídky. Popsaným rozvržením služby, kdy služba byla vykonávána ve směnném, resp. nepřetržitém režimu, došlo podle žalobce k naplnění podmínek v § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. Ředitel krajského ředitelství jeho žádost zamítl, žalovaný jeho rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrdil.
3. Podle žalobce není mezi ním a žalovaným sporu o skutkový stav týkající se změny rozvrhování služby v předmětném období ani o tom, jak a kdy konkrétně žalobce v tomto období vykonával službu. Sporným je právní hodnocení zjištěného skutkového stavu. Odkázal přitom na znění relevantní právní úpravy a též na komentář k zákonu o služebním poměru a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53, publ. pod č. 2711/2012 Sb. NSS, který se od jeho věci liší tím, že v něm příslušnice standardně vykonávala službu u útvaru, u něhož nebyla služba vykonávána ve směnném či nepřetržitém režimu; u útvaru, kde byl směnný či nepřetržitý režim stanoven, vykonávala pouze část svých směn. Podle Nejvyššího správního soudu k přiznání příplatku dle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru nepostačovalo toliko 25 % směn vykonaných na útvaru se stanoveným směnným či nepřetržitým režimem služby. Žalobce ovšem u útvaru, kde byla služba vykonávána ve směnném, resp. nepřetržitém provozu, vykonával všechny směny. Přesto se služební orgány v jeho věci podrobně zabývaly tím, v jakém rozsahu sloužil noční směny. Jejich výpočty se přitom značně liší.
4. Podle ředitele krajského ředitelství, který počítal podíl směn odsloužených žalobcem ve směnném režimu jako poměr nočních služeb k celkovému počtu služeb v konkrétním kalendářním měsíci, žalobce např. v květnu 2020 ve směnném, případně nepřetržitém režimu výkonu služby odsloužil 40 % služeb. Přesto mu příplatek přiznán nebyl, když na něj bylo aplikováno zcela nové pravidlo, které nevyplývá ani ze zákona, ani z žalobci známé judikatury, dle kterého má být příspěvek přiznán až tehdy, kdy se příslušník na zajišťování směnného či nepřetržitého režimu služby podílí převážně, tedy více než z 50 %. Žalovaný podíl žalobce na zajišťování směnného provozu počítal z celého sporného období a usoudil, že se žalobce na jeho zajištění podílel toliko z 17,78 % celkového počtu směn.
5. Oba postupy žalobce považuje za chybné. Na zajišťování směnného, resp. nepřetržitého režimu služby se podílel každou odslouženou sménou bez ohledu na to, zda se jednalo o směnu noční či denní, tedy ze 100 %. Na rozdíl od žalovaného je přesvědčen, že rozhodným obdobím musí být období jednoho kalendářního měsíce, na který je příslušníkovi rozvrhována služba. Nelze podle něj ani aplikovat pravidlo o podílu na zajišťování směnného či nepřetržitého režimu služby z více než 50 %. Z odkazované judikatury podle žalobce a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

contrario vyplývá předpoklad, že příslušníkovi příplatek náleží v případě podílu nočních směn na celkovém počtu směn v daném měsíci vyššího než 25 %. V takovém případě mu měl být přiznán příplatek za duben a květen 2020 a únor 2020 (myšlen zřejmě únor 2021 – pozn. soudu).

6. Žalobce konstatoval, že výkonem směn ve sporném období byl jeho biorytmus a rodinný a sociální život narušen ve značném rozsahu. Nijak nerozporuje potřebnost provedení rozvrhování služby v době pandemie, má však za to, že příslušníkům by narušení jejich rodinného a soukromého života mělo být kompenzováno právě přiznáním příplatku za směnnost. Závěrem žaloby žalobce ještě nad rámec uvedeného poukázal na to, že v daném období se ve směnách střídali pracovníky zařazenými v 5. tarifní třídě, kteří – na rozdíl od žalobce zařazeného do 6. tarifní třídy – příplatek za směnnost přiznán měli.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, ve kterém odkázal na vydaná rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Příplatek za směnnost podle něj náleží pouze příslušníkům, kteří se ve výkonu služby vzájemně střídají a současně přitom vykonávají různé typy služeb (ranní, odpolední, noční či 24hodinové), což je vlivem únavy z nepravidelnosti omezuje v trávení osobního volna a zasahuje do jejich biorytmu a sociálního a rodinného života. Na obvodním oddělení žalobce byla služba zajišťována nepřetržitě, bylo však nutné zkoumat, jaký podíl na této nepřetržitosti měl žalobce. Ze spisu plyne, že byl velen primárně do denních směn. Uvedené podmínky (zejména výkon různých typů směn) pro přiznání příplatku tak nebyly naplněny. Žalobce navíc v denních směnách vykonával činnost pomocníka dozorčí služby, který se podle vedoucího obvodního oddělení na směnném režimu výkonu služby nepodílel.
8. Žalobce ovšem vykonával i noční a 24hodinové směny, aby zastoupil chybějícího příslušníka ve výkonu služby. Žalovaný souhlasí s tím, že v těchto směnách se žalobce na směnném režimu výkonu služby podílel a že výkon těchto služeb byl způsobilý zasáhnout do jeho biorytmu a soukromého a rodinného života. Otázkou je intenzita tohoto zásahu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53, publ. pod č. 2711/2012 Sb. NSS, podle žalovaného plyne hranice, při které příspěvek za směnnost náleží, a to tehdy, pokud by úskalím spojeným se směnným režimem služby čelil pravidelně, tj. podílel se na něm pouze či v převážné většině směn (a jeho služba by tedy byla stejně zatěžující jako například třisměnný provoz). Ředitel krajského ředitelství dospěl k závěru, že žalobce se v jednotlivých měsících na směnném výkonu služby podílel nejvýše ve 40 % a nejméně v 0 % služby. Žalovaný se s tím ztotožnil a doplnil napadené rozhodnutí o výpočet celkového poměru služeb ve směnném režimu, neboť příplatek za směnnost podle něj má dlouhodobý charakter. Pohled na celé posuzované období považuje z hlediska hodnocení zásahu do života příslušníka za průkaznější.
9. Žalovaný též uvedl, že příslušníkům za náročnou službu spojenou s opatřením z důvodu onemocnění Covid-19 byla poskytnuta finanční odměna. Zvýšení základního tarifu podle něj nelze chápat jako odměnu za náročnou službu v pandemii. Žalobce by byl přiznáním příspěvku neoprávněně zvýhodněn oproti ostatním příslušníkům, kteří směnnému provozu služby čelí pravidelně a je základní náplní jejich služby. Příslušníky lze totiž podle plánu služeb a názoru žalovaného rozdělit do dvou skupin, kdy první vykonávala službu v tzv. kolotoči, tj. měli plánovány vždy ob den buď dvě denní a dvě noční služby za sebou, anebo jednu denní a jednu noční či podobnou kombinaci. Tito příslušníci podle žalovaného bezesporu vykonávali službu ve směnném režimu. Do druhé skupiny zařadil příslušníky, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kteří vykonávali službu podobně jako žalobce. Ti měli plánovány převážně denní směny a pouze zlomkem plánovaných služeb se podíleli na výkonu nočních či 24hodinových směn. Nelze tedy podle žalovaného tvrdit, že se všichni příslušníci obvodního oddělení podíleli na směnnosti stejným dílem.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty šedesáti dnů ode dne právní moci napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Na tomto místě soud považuje za vhodné uvést, že o žalobě již jednou rozhodl rozsudkem ze dne 15. 11. 2022, č. j. 141 Ad 2/2022-37, a napadené rozhodnutí zrušil, neboť služební orgány při posuzování žalobcovy žádosti podle soudu vycházely z nezákonného výkladu příslušných právních předpisů.
14. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 29. 11. 2023, č. j. 6 As 270/2022-20, uvedený rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc soudu vrátil k dalšímu řízení. Ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud shrnul, že zdejší soud opomněl, že zákon o služebním poměru rozlišuje tři způsoby rozvržení doby služby, a to 1) rovnoměrné rozvržení doby služby (§ 53 odst. 2 zákona o služebním poměru), 2) nerovnoměrné rozvržení doby služby (§ 53 odst. 3 zákona o služebním poměru) a 3) dvousměnný, třísměnný nebo nepřetržitý režim služby (§ 53 odst. 4 zákona o služebním poměru), přičemž tyto režimy zákon odděluje a nepřipouští jejich překrývání či kombinování; doba služby tedy může být příslušníkovi rozvržena pouze podle jednoho z těchto režimů. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 59/2012-53, ve kterém byl posuzován nárok na navýšení základního tarifu z důvodu směnnosti příslušnice, která vykonávala službu u útvaru, v němž nebyl zaveden směnný nebo nepřetržitý režim, příslušnice však vedle běžného výkonu služby vypomáhala v určité části svých směn ve výjezdové skupině, jejíž služba byla konána nepřetržitě, v určitém rozsahu se tedy příslušnice podílela na směnném režimu. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil dílčí závěr, že zákon výslovně neupravuje situace, kdy příslušník běžně vykonává službu v režimu rovnoměrného rozvržení doby služby a současně se podílí na výkonu činnosti, která musí být zajišťována nepřetržitě. Zákon sice nepodmínil existenci nepřetržitého režimu služby určitým množstvím či poměrem ranních, odpoledních a nočních směn, nicméně nelze dovodit, že by za nepřetržitý režim bylo možné považovat i ten, v jehož rámci k výkonu těchto směn dochází pouze ve zlomku základního fondu doby služby.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Nyní posuzovaný případ se podle Nejvyššího správního soudu od případu posuzovaného rozsudkem č. j. 6 Ads 59/2012-53 ve významných okolnostech neliší. Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci konstatoval, že „žalobce na rozdíl od příslušnice ve věci sp. zn. 6 Ads 59/2012 vykonával službu na služebně, na níž bylo třeba vykonávat službu nepřetržitě, přičemž v období, za něž žalobce žádal navýšení základního tarifu, byla žalobci plánována služba v nerovnoměrném režimu. Podstatné však je, že (stejně jako v případě sp. zn. 6 Ads 59/2012) žalobci nebyla podle služebních orgánů doba služby rozvrhována v rámci nepřetržitého či směnného režimu služby ve smyslu § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru, nicméně dle závěrů služebních orgánů se v rámci základního fondu služby na směnném, resp. nepřetržitém režimu služby v určitém rozsahu podílel.“ Je proto namístě vycházet ze závěrů rozsudku č. j. 6 Ads 59/2012-53 a pro rozhodnutí o žalobcově žádosti o příplatek dle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru zjišťovat podíl, jaký měl žalobce na směnném, resp. nepřetržitém režimu služby, a tedy v jakém rozsahu došlo k zásahu do biorytmu příslušníka a jeho soukromého, rodinného, případně společenského života v důsledku jeho participace na směnném, resp. nepřetržitém režimu služby.
16. Nejvyšší správní soud rovněž shrnul, že ředitel krajského ředitelství uvedl přehled počtu služeb, jimiž se žalobce podílel na směnném, resp. nepřetržitém režimu služby za jednotlivé měsíce na str. 4 prvostupňového rozhodnutí. Za tímto účelem zohlednil služby odlišné od služeb denních. Nejvyšší podíl zjistil v měsících duben 2020 (26,67 %), květen 2020 (40 %) a únor 2021 (37,5 %). Noční a 24hodinové služby byly žalobci plánovány po dohodě s ním za účelem delšího volna mezi službami a času na rodinu.
17. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že i po změně režimu rozvržení doby služby na režim nerovnoměrný v důsledku opatření souvisejících s epidemií Covid-19 byl žalobce nasazován primárně do denní služby (obden od 7:00 do 19:00). Připustil, že i tuto změnu mohl žalobce vnímat jako zásah do svého života, příplatek za směnnost však náleží pouze příslušníkům, kteří se ve výkonu služby vzájemně střídají a současně přitom vykonávají různé typy služeb (ranní, odpolední, noční či 24hodinové), což jim vlivem únavy z nepravidelnosti (a zejména vlivem služby v noci) způsobuje omezení v trávení osobního volna. Žalovaný též uvedl počty služeb, jimiž se žalobce podílel v posuzovaném období na zajištění směnného režimu, což bylo v souhrnném rozsahu 17,78 % (str. 6 až 7 napadeného rozhodnutí).
18. Na základě zjištění poměru odsloužených služeb odlišných od služeb denních služební orgány dospěly k závěru, že participace na směnném, případně nepřetržitém režimu výkonu služby nedosáhla takového rozsahu, který by byl způsobilý významným způsobem zasáhnout do biorytmu a sociálního a rodinného života příslušníka, a tedy odůvodňoval přiznání příplatku dle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru.
19. V souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. je zdejší soud právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán.
20. Podle § 114 odst. 1 zákona o služebním poměru je základní tarif měsíčně poskytovanou složkou služebního příjmu, která je stanovena v měsíčních částkách za stanovenou dobu služby. Příslušník má nárok na základní tarif, který je stanoven pro tarifní třídu stanovenou pro služební místo a služební hodnost, do níž je jmenován, a pro tarifní stupeň, do kterého je zařazen.
21. Podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru se základní tarif, na který má příslušník nárok podle odstavce 1, zvyšuje o 10 % příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. Podle § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru se doba služby rozvrhuje na jednotlivé směny předem zpravidla na období 1 měsíce, a to rovnoměrně, nebo nerovnoměrně. Změna rozvržení doby služby musí být oznámena příslušníkovi zpravidla nejpozději 3 dny před nástupem do služby. Neumožňuje-li povaha služby stanovit příslušníkovi nerovnoměrné rozvržení doby služby předem, určí mu služební funkcionář nejpozději 1 den předem počátek směny. Konec směny určí podle potřeb služby.
23. Podle § 53 odst. 2 zákona o služebním poměru se při rovnoměrném rozvržení doby služby doba služby rozvrhuje zpravidla na 5 dnů v týdnu tak, aby
- a) nepřetržitý odpočinek v týdnu připadl, jestliže je to možné, na sobotu a neděli,
 - b) směna v jednotlivých dnech zpravidla nepřesáhla 10 hodin,
 - c) rozdíl délky doby služby připadající na jednotlivé týdny nepřesáhl 5 hodin,
 - d) průměrná doba služby v období 2 kalendářních měsíců nepřesahovala základní dobu služby v týdnu.
24. Podle § 53 odst. 3 zákona o služebním poměru se při nerovnoměrném rozvržení doby služby rozvrhne doba služby tak, aby
- a) doba nepřetržité služby nebyla kratší než 4 hodiny a nepřesáhla 24 hodin a
 - b) průměrná doba služby za období 3 kalendářních měsíců a v odůvodněných případech za období kalendářního roku nepřesáhla základní dobu služby v týdnu.
25. Podle § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru se za dvousměnný nebo třisměnný režim služby považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo ve třech směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Za nepřetržitý režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu ve 24hodinových směnách a režim služby podle odstavce 5.
26. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku konstatoval, že žalobce vykonával službu na služebně, na níž bylo třeba vykonávat službu nepřetržitě, přičemž v období, za něž žalobce žádal navýšení základního tarifu, byla žalobci plánována služba v nerovnoměrném režimu. Služba mu tedy nebyla rozvrhována v rámci nepřetržitého či směnného režimu služby ve smyslu § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru, ale na směnném, resp. nepřetržitém režimu služby se v určitém rozsahu podílel, přičemž nejvyšší podíl byl zjištěn v měsících duben 2020 (26,67 %), květen 2020 (40 %) a únor 2021 (37,5 %).
27. Ředitel krajského ředitelství dospěl k závěru, že ani v těchto měsících nedosahovala participace žalobce na směnném, případně nepřetržitém režimu výkonu služby takového rozsahu, který by byl způsobit významným způsobem zasáhnout do jeho biorytmu a sociálního a rodinného života. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53, publ. Pod č. 2711/2012 Sb. NSS, totiž podle něj plyne, že příspěvek za směnnost příslušníkovi náleží tehdy, pokud úskalím spojeným se směnným režimem služby čelil pravidelně, tj. podílel se na zajišťování nepřetržitého provozu pouze či převážně, tedy podílem větším než 50 %.
28. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, doplnil, že další podstatnou skutečností plynoucí z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, aby se dalo hovořit o narušení biorytmu, je, že se příslušník musí na směnnosti podílet výkonem různých směn. Za různé typy služeb

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaný označil služby ranní, odpolední, noční či 24hodinové. Příplatek za směnnost podle něj náleží příslušníkům, kteří vykonávají tzv. kolotoč či konají pouze 24hodinové služby. Žalovaný souhlasil s tím, že žalobce se výkonem nočních a 24hodinových služeb (plánovaných pouze v případě nutnosti zastoupit absentujícího příslušníka ve výkonu služby) na směnném režimu výkonu služby podílel a že výkon těchto služeb mohl zasáhnout do jeho biorytmu a soukromého a rodinného života. Ztotožnil se však s výpočtem a posouzením prvostupňového orgánu. Navíc své rozhodnutí doplnil o výpočet celkového podílu služeb ve směnném režimu za všechna posuzovaná období dohromady s výsledkem 17,78 % z celkového počtu směn, neboť příplatek za směnnost podle něj má dlouhodobý charakter.

29. Žalobce v žalobě nečinil spornými zjištění služebních orgánů o tom, jak a kdy konkrétně žalobce v tomto období vykonával službu. Měl však za to, že – na rozdíl od příslušnice ve věci posuzované v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 59/2012-53 – vykonával službu ve směnném, případně nepřetržitém režimu a že uvedený rozsudek z tohoto důvodu není na jeho věc přílehlavý.
30. Jak již ale bylo shrnuto výše, Nejvyšší správní soud, jehož právním názorem je zdejší soud vázán, dospěl k závěru, že žalobci byla služba plánována v nerovnoměrném režimu, nikoli v rámci nepřetržitého či směnného režimu služby ve smyslu § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru. Na směnném, resp. nepřetržitém režimu služby se nicméně žalobce v rámci základního fondu služby v určitém rozsahu podílel. Je proto namístě vycházet ze závěrů rozsudku č. j. 6 Ads 59/2012-53 a pro rozhodnutí o žádosti o příplatek dle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru zjišťovat podíl, jaký měl žalobce na směnném, resp. nepřetržitém režimu služby, a tedy v jakém rozsahu došlo k zásahu do biorytmu příslušníka a jeho soukromého, rodinného, případně společenského života v důsledku jeho participace na směnném, resp. nepřetržitém režimu služby. Služební orgány proto postupovaly správně, když se zabývaly tím, v jakém rozsahu žalobce sloužil noční či 24hodinové směny. Naopak nelze souhlasit se žalobcem v tom, že se každou odslouženou směnou bez ohledu na to, zda se jednalo o směnu noční či denní (tedy ze 100 %), podílel na zajišťování směnného, resp. nepřetržitého režimu služby.
31. Pokud jde o již mnohokrát zmíněný rozsudek č. j. 6 Ads 59/2012-53, Nejvyšší správní soud se v něm zabýval výkladem § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru, přičemž skutečně dovodil, že „je nepochybné, že citované ustanovení míří především na případy, kdy příslušník úskalím spojeným se směnným režimem služby čelí pravidelně, tj. kdy se v rámci svého zařazení podílí pouze či převážně na zajišťování nepřetržitého režimu služby a z toho titulu je jeho služba obdobně zatěžující jako například třísměnný provoz“. Z tohoto výkladu přitom lze skutečně dovodit závěr, který ve věci žalobce učinily služební orgány, a sice že příspěvek za směnnost příslušníkovi náleží tehdy, pokud úskalím spojeným se směnným režimem služby čelil pravidelně, tj. podílel se na zajišťování nepřetržitého provozu pouze či převážně, tedy podílem větším než 50 %, což nebyl případ žalobce ani v jednom z posuzovaných měsíců. Nejvyšší správní soud nadto dovodil také to, že „dále nelze vyloučit použitelnost tohoto ustanovení na případy příslušníků, kteří se podílí na zajišťování nepřetržitého výkonu služby pouze v části své pracovní doby, avšak nikoli z důvodu spravedlivého střídání příslušníků na daném oddělení, ale z jiného relevantního důvodu“. Žádný takový jiný relevantní důvod však žalobce v žalobě nenamítal, neshledaly jej ani služební orgány (viz 1. odstavec na str. 5 rozhodnutí ředitele krajského ředitelství) a nezjistil jej ani soud.
32. Nejvyšší správní soud ve svém výkladu akcentoval kromě jiného prvek pravidelnosti. Z tohoto důvodu soud nepovažuje za vadný postup žalovaného, který pro větší názornost Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podíl žalobce na zajišťování směnného provozu vypočítal též z celého sporného období a usoudil, že se žalobce na jeho zajištění podílel toliko z 17,78 % celkového počtu směn. Obdobný přístup ostatně akceptoval i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2020, č. j. 7 As 145/2019-29 (viz body 16 a 17).

33. Závěrem soud konstatuje, že zvýšení základního tarifu dle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru není institutem představujícím finanční odměnu za náročnost služby v době pandemie onemocnění COVID-19, ale kompenzací za zřejmý zásah do biorytmu, rodinného a sociálního života konkrétního příslušníka, jak už bylo vyloženo shora. Zvýšená náročnost výkonu služby příslušníků v době covidové pandemie tak nic nevypovídá o směnném či nepřetržitém režimu jejich služby.
34. Pokud se dále jedná o obecné tvrzení žalobce, že příslušníci zařazení v 5. tarifní třídě příplatek za směnnost na rozdíl od něj přiznaný měli, soud k tomu předně připomíná, že je v tomto ohledu vždy nutno posuzovat relevantní okolnosti týkající se výkonu služby toho kterého příslušníka. Žalovaný se přitom v napadeném rozhodnutí k též velmi obecně uplatněné odvolací námitce již srozumitelně a odpovídajícím způsobem vyjádřil (viz str. 7 a 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí), když vysvětlil, že z plánů služeb ostatních příslušníků plyne, že jejich režim se od režimu žalobce lišil. Z plánů služeb je totiž zřejmé, že příslušníky bylo možné rozdělit do dvou skupin, přičemž první skupina příslušníků vykonávala službu v tzv. kolotoči, tj. měli plánované služby ob den buď dvě denní a dvě noční směny za sebou, anebo jednu denní a jednu noční směnu či podobnou kombinaci. Tito příslušníci podle žalovaného bezesporu vykonávali službu ve směnném režimu. Do druhé skupiny, do které žalovaný zařadil i žalobce, patřili příslušníci, kteří měli plánovány převážně denní směny, a pouze zlomkem plánovaných služeb se podíleli na výkonu nočních nebo 24hodinových směn. Nelze tedy podle žalovaného tvrdit – a soud se s tím ztotožňuje – že se všichni příslušníci obvodního oddělení podíleli na směnnosti stejným dílem.
35. Soud uzavřel, že režim služby žalobce nebylo možno na základě učiněných zjištění kvalifikovat jako směnný či nepřetržitý ve smyslu § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru. Podíl, kterým se v příslušných obdobích podílel na směnném, resp. nepřetržitém režimu služby, pak nebyl dostačující k přiznání navýšení základního tarifu podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. Služební orgány v řešeném případě nepochybily, pokud nevyhověly žádosti žalobce o navýšení základního tarifu o 10 % z důvodu směnnosti za období od března 2020 do května 2020 a od září 2020 do dubna 2021 a doplacení služebního příjmu ve smyslu § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru.
36. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud vyhodnotil žalobu proti rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 11. 2022, č. j. 141 Ad 2/2022-37, rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 větou první téhož zákona. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. března 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.